

Róma 8

Lekció: 2Kor. 4.7-18

Textus: Róm. 8.28-30

2004. jan. 11.

Gazdagrét

Minden javunkra van!

Pál apostol hosszú utat járt be, amíg elért a Római levél 8. fejezetében ehhez a jól ismert vershez: „... akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál”. Minden azzal kezdődött, hogy az apostol megvallotta, két törvény van benne: egyrészt gyönyörködik az Isten törvényében, mert az jó, másrészt gyötrődik, hiszen a felismert jót felülírja egy nála erősebb erő, ami szintén benne lakik. Tudja, mi a jó, de nem képes azt cselekedni. A kettő küzdelmében így kiált fel: „Ó, én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?” – Majd megadja az evangélium győzelmes válaszát: „Hála az Istennek, a mi urunk Jézus Krisztus!” (Róm.7.23-24) Ezután tér rá az Isten Lelke által való élet kibontására. A Szentlélek az, aki győz bennünk Jézus Krisztus által önmagunk felett, és aki új életet ad. A Szentlélek erejében élünk már, aki bennünk lakozik, aki vezérel, és aki szívünkben kiált: Abbá, Atya! Ő az, aki bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk. Csodálatos távlatok nyílnak meg előttünk mindezt olvasván.

Az apostol azonban továbbmegy: Ha Isten gyermekei vagyunk, „akkor örökösök is: örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.” (v.17) Örököstársnak lenni még jó lenne, de a szenvedést már nehezebben vesszük...

Mindezek után Pál arról szól, hogy az egész teremtett világ sóhajtozik, nyög, azaz szenved, mert bűn alá vettetett. Ez alól pedig az sem kivétel, aki az eljövendő, megújult, büntől felszabadult világ Lelkét, a Szentleket kapta. És itt érkezik meg, a szenvedésekkel kapcsolatban, a jól ismert igéhez: „... akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál”. Olyan bibliai vers ez, amelyet a legtöbben kívülről tudunk. Sőt, nemcsak jól ismerjük, hanem még „alkalmazzuk” is; vigasztaljuk magunkat és egymást a nehézségek idején. Vannak, akiknek szinte “kedvenc” igéjük, visszatérően kapaszkodnak bele újra és újra. Lássuk, hogyan hív ma az Úr mélyebbre a vele való kapcsolatban a küzdelmeinken, szenvedéseinken keresztül!

I. A “kedvenc” ige trivializálása

Mindjárt azzal kell kezdenünk, hogy szembenézünk azzal, miként tesszük fogyaszthatóvá, hogyan alakítjuk saját szájunk íze szerint az apostol mondanivalóját. Az ige azokról szól, akik Istent szeretik, amely kapcsolatból mi gyorsan üzletet csinálunk. Ennek az üzletnek szellemében éljük meg az igét, leegyszerűsítve, trivializálva annak súlyos és szép üzenetét.

Az önző, énközpontú keresztyén élet lepleződik itt le: „Lemaradtam a repülőről, és nagyon dühös voltam. De mindez javamra vált, mert a gép balesetet szenvedett.” Vagy: „Nagyon szerettem volna megkapni azt az állást, de mást választottak. Teljesen magam alatt voltam, úgy tűnt, lemaradtam a nagy lehetőségről, pedig annyit imádkoztam érte. De Isten tudta, hogy ennek így kellett lennie, mert végül olyan munkát kaptam, ahol még többet is keresek...” És folytathatnánk a sort. Nem mondom, hogy nem kellene Isten gondviselését és vezetését az ilyen és ehhez hasonló esetekben felismernünk és azért hálásnak lennünk, de azt igen, hogy ebben az igében sokkal többről van szó. A kérdés, hogy mit tekintek az „én javamnak”?

Hamar megjelenik ennek a megközelítésnek a tarthatatlansága. Tudniillik mi van akkor, ha azt a repülőt mégsem éri baleset (téged viszont igen), vagy ha nem jobb, hanem semmilyen munkahelyet nem kapsz? Akkor nem igaz erre az esetre a fenti ige? Amikor semmi „jó” vagy

„javam” nem mutatkozik a rosszban, a nyomorúságosban, az idézetteknel sokkal súlyosabb helyzetben, akkor mit mondunk? Várunk, hiszen az igének igaznak kell lennie? De mennyi ideig várunk, hogy meglássuk a jót, amit Isten kihoz a rosszból? Mennyi idő alatt kell, hogy „működjön” az ige? Mennyi ideig működik úgy, hogy a víz felszíne felett tart? A valóságos kérdés az, hogy mit tartunk jónak, mit értünk a „minden javukra van” kifejezés alatt.

Jónak azt tartjuk, ami jó, azaz amit magunkak elképzelünk – általában ugyanazon kritériumok alapján, mint bárki más a társadalomban. Jó nem lezuhanni a repülőgéppel, jó a több pénzt hozó munka, jó, aminek hasznát látjuk. Erre mondom, hogy leegyszerűsítjük, trivialisáljuk, fogyaszthatóvá tesszük az Isten igéjét. Megszokva, hogy minden rólunk szól és értünk van (még ha nem is így van, de a reklámok ezt súlykolják belénk, és miért ne formálna bennünket az, amit folyamatosan hallunk?), a javunkat is csak ebből a nézőpontból látjuk. Ha kell, kiragadjuk a Biblia nagyobb összefüggéséből, lesz belőle „kedvenc ige”, amibe ha baj van, belekapaszzkodunk, ha nem működik, eldobjuk. Így élünk mindennel fogyasztói világunkban. Istennek azonban más célja van az ő népével, mindazokkal, akiknek Krisztusban Lelkét, és vele együtt szenvedést ad...

II. Isten célja a szenvedéssel

Pál apostol igénket Isten elhívásának az összefüggésébe helyezi. Miután azokat, akik Istent szeretik, így azonosítja: ők azok „*akiket elhatározása szerint elhívott*”, két versen át fejt ki az Atya csodálatos és titokzatos munkáját, amelyben népe üdvösségét munkálja. Minden Isten választásával, majd elrendelésével kezdődött, amely alapján elhívott, megigazított és megdicsőített bennünket. Ennek az öt isteni tettnek a középpontjában ez áll: „*hogy hasonlóká legyenek Fia képéhez...*”. Erre választott ki, rendelt és hívott el, ezért igazított meg és ez teljeseedik be a megdicsőülésben. Mindennek fényében tegyük fel a kérdést: mi az a jó, mi a mi javunk, aminek érdekében a Mindenható Isten felügyelete alatt még a rossz dolgok is együttműködnek? A válasz: hogy Isten Fiának képére formálódjunk át. És ez egészen más cél, mint amit mi oly gyakran a „javunk” alatt értünk. Míg az önző, énközpontú, ez utóbbi, Isten Fiának képére átformálódni, Isten, ill. Krisztus központú megközelítés. A szenvedés célja tehát az, hogy Jézus Krisztus képére formálódjunk, aki maga is szenvedett.

Itt fel kell tennünk a kérdést, nagyon őszintén: akarunk-e mi Krisztus képére átformálódni? És még mielőtt megadnánk a helyes keresztyén választ, tényleg gondoljuk meg: életcélunk, életprogramunk önmagunk java, vagy a Krisztus képére való átformálódás. Vajon azért élünk, hogy olyanná váljunk mindenben, mint ő volt? Krisztus vagy a fogyasztói társadalom formál erősebben minket, Isten Fia vagy az individualista és önző fogyasztó képe rajzolódik ki rajtunk?

Ezzel a kérdéssel az üdvösség témájához jutottunk el. Mi az üdvösség? Mit kaptunk Istentől Jézus Krisztusban a Szentlélek által? Hol van ennek a helye életünkben? Azt látom, hogy mivel korlátozottan értelmezzük az üdvösséget, képtelenek vagyunk Isten központúan élni, és Krisztus központúan megélni a nehézségeket, küzdelmeket, szenvedéseket. Miben korlátozzuk az üdvösség jelentését?

Elválasztjuk Jézus Krisztus ajándékát, jótéteményét az ő személyétől. Bűneink bocsánata, az új élet megnyerése, az Isten gyermekének státusza, a Szentlélek vétele, az örök élet reménye fontos és értékes számunkra, de az ajándékozóval való közösségünk, a Jézussal való egység –amely nincs szenvedés nélkül! – már kevésbé fontos. Úgy tekintünk az üdvösségre, mint a megtérésünkön egyszer és mindenkorra elnyert ajándékcsomagra. Statikus képünk van róla, amely szerint miénk a doboz, és el vagyunk intézve. Miért kellene még Krisztus képére formálódjunk a szenvedés által? Kinek kell ez a „jó”? Ki nem mondva, de úgy érezzük, hogy a Krisztussal való szenvedés és az ezáltal való átformálódás nem része az üdvösségnek, ezért mi nem is kérünk belőle. Köszönjük szépen, ez ne legyen a mi javunkra,

tudjuk mi, hogy mi szolgálja azt. Ha pedig szenvedünk, csak nyavalygunk; s ebben nem az a rossz, hogy hangot adunk a fájdalomnak, hanem az, hogy eszünkbe sem jut, hogy ez az egész keresztyén életünk lényegéről szól: hogy átformálódunk Isten Fia képére. Az üdvösség nem egy kész doboz, amit megkaptál, hanem egy út, amelyen végig kell járnod – Jézussal, a megfeszítettel. Ez pedig nem opció, ha az övé lettél, nem kérdezi meg, hogy vajon felkínálhat-e neked egy kis szenvedést is...

Más értelemben is korlátoztuk az üdvösség jelentését. Nemcsak Jézus Krisztus személyétől, de Isten hatalmas, az egész világra vonatkozó tervétől is elszakítottuk – teljesen jogtalanul. Saját kis ajándékdoboznak tekintjük azt, ami Isten legszentebb ügye, amiért Fiát adta, hogy mindeneket magához öleljen. Hiszen akkor, amikor Jézus Krisztusban elérkezik hozzánk, nem a mi egyéni, örök életünkről van szó csupán, amit majd úgy ápolgatunk, táplálgatunk ahogyan tetszik, hanem Istennek arról a munkájáról, amelyben a világtörténelem folyamán mindenek üdvösségét munkálja. Nem ajándécsomagot adott a kezébe, hanem dicsőséges munkájának munkatársává tett, missziójába vont be. Munkatársként pedig csak az élhet, aki felkészült, a felkészítés része pedig az, hogy átformál Fia képének hasonlatosságára.

Mert mindaz, amely kifejezésekkel Pál leírja Istennek e munkáját, nemcsak egyénekre, hanem az ő népére vonatkozik, nemcsak a máról, hanem az egész világtörténelemtől szól.

“...akiket eleve kiválasztott” Vegyük figyelembe, hogy az apostol többeszámban beszél. A kiválasztásról nem lehet Isten népe, a választottak közössége nélkül beszélni. Azért választ ki, hogy népének tagjaiként, az egymással való kapcsolatban, a közösségi életben Krisztus tanúi, az evangélium erejének bemutatói legyünk.

“...azokat el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez”. Erről már beszéltünk. Itt is látnunk kell azonban, hogy Isten népének közösségéről van szó. Egyedül nem leszünk hasonlóak Jézushoz, aki közösségben élt és szolgált. Ezt erősíti meg a folytatás is: *“hogy ő [Jézus] legyen az elsősülött sok testvér között.”*

“...azokat el is hívta”. Mindaz, amiről eddig volt szó, megelőzte a mi tudatos válaszunkat Isten szavára. A kiválasztás, a döntés akkor született, amikor mi még semmit sem tudtunk róla. De ő gondoskodott róla, hogy elérjen hozzánk az elhívás, ami – ne felejtjük! – valamilyen formában szintén az ő népéhez kötődik. Isten az ő népe folyamatosságában gondoskodik arról, hogy hívása elérjen hozzánk.

“...azokat meg is igazította” Isten Jézus Krisztusban, az ő halálának érdeméért igaznak nyilvánított bennünket, igazzá tett.

“...azokat meg is dicsőítette” A szenvedésre adott válasz a megdicsőítés. Ahogy a Fiú életében a szenvedés a megdicsőülésbe vezetett, úgy van ez velünk is. A szenvedés által átformálódunk Krisztus képére, és ez már tekinthető a megdicsőülés részének. Ugyanakkor azt ígéri, hogy Krisztus teljes dicsőségében osztozni fogunk majd azon a napon. És hogy miért ír az apostol múlt időben arról, ami még nyilvánvalóan előttünk van? Azért, mert mindez Isten egy döntésében van elrejtve, és amit elkezdett, azt bizonyosan be is végzi. Az egyház, Isten népe, ebben a világban küzd és szenved, ha hűséges Urához, de az eljövendőben Krisztus dicsőségét ölti magára.

Mindezek fényében, minden küzdelmünket, fájdalmunkat, gyötrődésünket hozzuk újra az Úr elé! Térjünk meg önző, énközpontú keresztyén(nek nevezett) életünkből, és úgy ajánljuk magunkat neki, hogy együtt mondjuk: formálj át minket Fiad képére, jobban és jobban! Így legyünk egyek a megfeszített és feltámadott Jézus Krisztussal, valamint az egész Isten népe közösségével az úrvacsora ünneplésében. És vegyünk erőt és vigaszt az igéjében: *„... akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál”.*